

عنوان مقاله:

رد پای از صنعت التفات در برخی متون ایرای پیش از اسلام

محل انتشار:

هشتمین همایش بین المللی انجمن ترویج زبان و ادب فارسی ایران (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

هما رحمانی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

التفات یکی از آرایه های ادبی است که در بیشتر کتابهای بلاغی عربی و فارسی با عنوان انتقال گوینده از خطاب به غیبت و برعکس تعریف و انواع محدودی برای آن برشمرده شده است. از آنجا که این صنعت ادبی در کلام الهی، آثار بلاغی عرب و کتابهای بدیع فارسی - که اغلب پس از اسلام و تحت تاثیر بلاغت عرب به نگارش درآمده اند کاربردگسترده ای داشته است، به گمان بسیاری از محققان، پیدایش صنعت التفات در ادب فارسی، ریشه در بلاغت عرب دارد این مقاله سعی دارد با بررسی برخی متون ایرانی پیش از اسلام، هم پون گاتها، یشتها، زبور مانوی، درخت آسوریک و رساله گجستگ ابالیش، نقش بارز صنعت التفات را در متون غنی و پر بار این دوره به اثبات برساند و بردیدگاه های نادرست گذشتگان و گاه محققان معاصر خط بطلانی بکشد. نتایج به دست آمده از این پژوهش نشان از آن دارد که در ادبیات ایران پیش از اسلام، نشانه های بارزی از توجه به علوم بلاغی و دغدغه زیبایی آفرینی به چشمخورد و سخنوران ایرانی، قرنهای پیش از آشنایی بلاغیون عرب، صنعت التفات را به عنوان یکی از ابزارهای زینت بخش کلام، در آثار خود، به کار گرفته اند.

کلمات کلیدی:

التفات، یشتها، گاتها، زبور مانوی، درخت آسوریک، گجستگ ابالیش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/319598>

